

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 24, 25 i 26 metres des de les 5 i mitja de la tarda a les 12 de la nit.

Per les mateixes ones de 24, 25 i 26 metres emet també tots els dies de 7 a 7 i mitja del matí.

Els dilluns, transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

DEFENSEM A MIQUEL NUNEZ

I ELS ALTRES PROCESSATS PER LES VAGUES DE MARÇ

El passat mes de març la classe obrera espanyola va mostrar la seva decisió d'emprar les condicions de vida del poble i per acabar amb la dictadura que l'oprimeix.

Prendre grans accions pel millorament de

En l'espai de dies, la lluita encetada pels miners asturians va posar en moviment desenes de milers d'obriers de Catalunya i d'Euscàdia, de València, de Navarra i altres ciutats, solidaris dels miners, reivindicant un augment general dels salaris i la realització de la Jornada de Reconciliació Nacional, que va culminar el 5 de maig arreu d'Espanya.

L'arbitrarietat del Govern del General Franco es va deencadenar saltant per damunt de tot el que les seves pròpies lleis tenen estatut. A Barcelona, el Governador, Acedo Colunga, va fer empresonar més de 400 treballadors, va fer tancar fàbriques, va ordenar que nombrosos obrers fossin acomiadats.

La simpatia general de la població, emperò, estava i està a favor dels treballadors. Un braceig particular s'ha entaulat així entre el Govern, que vol aplicar mesures terroristes aplastants, i el moviment de solidaritat de les masses obreres i populars en defensa dels treballadors i altres patriotes víctimes de la repressió.

El moviment de solidaritat popular, a Barcelona, com a Astúries, Guipúscoa i altres indrets, ja ha obtingut èxits importants. Al cap d'un mes del moviment de vagues del mes de març a Barcelona, s'havia aconseguit que més de 300 treballadors detinguts fossin alliberats i, a finals de juliol, uns altres 45 han sortit de la presó. Són 19 els que queden sotmesos a procés, entre els quals es troba el camarada Miquel Nuñez, membre del Comitè Central i del Comitè Executiu del P.S.U., dos vocals de la Junta Social Provincial del Sindicat del Metall i alguns enllaços sindicals.

El camarada Miquel Nuñez ha replicat a les cruels tortures policiaques i a l'amenaça d'un Consell de Guerra prenent la defensa del moviment de març i del dret dels treballadors a lluitar per millors condicions de vida. Davant del jutge especial, Coronel Eymar, ha declarat coratjosament que, en nom del Comitè Central del P.S.U., assumeix resoludament la responsabilitat del moviment de març.

La digna i valenta actitud del camarada Miquel Nuñez ha sembrat una gran confusió en els medis més recalitrants de la dictadura. Però, ensems, ha captivat l'admiraació de tots aquells que entenen que no és per mitjà del terror contra els ciutadans que s'han de resoldre els problemes del redreçament d'Espanya.

Actualment, cinc mesos després de les detencions, el Govern no s'ha atrevit encara a anunciar el que es proposa, encara no se sap per quin procediment pretén fer-los condemnar. Això és una arbitrarietat més del Govern del general Franco.

El gallejat «Fuero de los españoles» dona a la policia tres dies per a que el presumpte delinqüent passi a mans del jutge o sigui posat en llibertat. El camarada Miquel Nuñez i onze altres detinguts han passat un mes a «Jefatura» i dos mesos a la presó (tres mesos) sense que cap jutge els prengués declaració. 7 altres processats, als quals el coronel Eymar prengué declaració a finals de maig, han quedat després rigurosament incomunicats durant dos mesos i un d'ells, el camarada Manuel Martínez, en torna a estar. Cap dels 19 detinguts no ha estat autoritzat a fer-se assistir per un advocat.

Així es dona el cas particular d'uns processats, interrogats pel jutge, als quals se'ls comunica l'acte de procés sense especificar el procediment i que, al cap de cinc mesos segueixen sense que se'ls permeti de tenir relació amb els advocats que han designat i que accepten de defensar-los, degudament autoritzats pel Col·legi d'Advocats.

Què pretén, doncs, el Govern dictatorial? Quines penes té previstes i com, per quina altra il·legalitat, les vol imposar?

L'actitud del Govern no és ni decorosa ni legal. La vinguda a mitjans de setembre a

Barcelona del coronel Eymar (mentre s'adita aquest número de TREBALL) exigeix una gran vigilància de tots els treballadors, de tots els demòcrates, de tots els homes i dones que rebutgen la injustícia i l'arbitrarietat.

Es diu que el Govern pretén muntar un Consell de Guerra Sumaríssim i d'Urgència per a jutjar-los a clos tancat i sense advocats, puix que se'ls designaria d'ofici un militar. Aquesta pretenció apareix afirmada pel fet que se'ls negui fins ara l'assistència de llurs advocats. Però el Còdigo de Justícia Militar exigeix un requisit determinat per a un Consell de Guerra Sumaríssim.

Quin delictes pot justificar aqueixa iniquitat? Un moviment pacífic de protesta, extremament justificat per la puja vertical de tots els preus, moviment produït sense incidents, essent civils tots els participants i tots els processats, no justifica cap Consell de Guerra Sumaríssim ni cap Consell de Guerra simplement. I pel que fa al procediment d'urgència, quina urgència pot pretendre un Govern que deixa

(Passa a la darrera pàgina.)

EL 19 PROCESSATS PEL MOVIMENT DE MARÇ

Miquel NUNEZ, membre del Comitè Central i del Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya.

Pere LARA, de l'«ENASA». Enllaç sindical i vocal de la Junta Social Provincial del Sindicat del Metall (Secció automòbil).

Pere GONZALEZ, de l'«ENASA». Enllaç sindical i vocal de la Junta Social Provincial del Sindicat del Metall (Secció automòbil).

Vicens FAUS, enllaç sindical, i **Albert BADIA** i **Antoni MULLOR**, tots tres de l'«ENASA».

Julia PINEIRO, obrer de «La Maquinista Terrestre i Marítima».

Miquel FERNANDEZ, obrer de la «SEAT».

Vicens MUNOZ, treballador del Port.

Angel LOPEZOSA, enllaç sindical, de la «CARIM».

Frederic OLIVE i **Jaume PUIG**, obrers metal·lúrgics.

Manuel MARTINEZ i **Sebastià CERVERA**, xòfers.

Rafael LORA, empleat. **Valentí BARRUECO**, comissionista.

Lluís MARTI, **Sever DEMPÈRE** i **Marian BARON**.

*
**

La dictadura pretén imposar-los severes condemnes recorrent a l'arbitrarietat jurídica, fent-los jutjar per un Consell de Guerra sumaríssim i d'urgència, negant-los els més elementals drets de defensa.

Exigiu que se'ls assegurí el dret de defensa, assistits pels advocats de llur elecció!

En la causa no figura cap militar i el moviment de març fou eminentment reivindicatiu i pacífic. No es justifica cap Consell de Guerra!

Exigiu que el procés passi a la jurisdicció ordinària!

Envieu les vostres protestes i peticions a:

Coronel don Enrique Eymar. — Juzgado Especial de Represión de las Actividades Extremistas. — Ministerio de la Guerra. — Madrid.

Ministro de Justicia. — Madrid.

Capità General de la IV regió Militar. — Barcelona.

Donem a continuació alguns exemples de les tortures a les quals es lliura a Jafatura la banda d'esbirros que encapçala Creix, a vegades reforçats per la Brigada especial de Madrid. Aquestes tortures s'apliquen amb coneixement i per voluntat expressa del Cap de Policia i d'Acedo Colunga.

Ensems que els denunciem davant de tot el poble, oferim aquests detalls a tots aquells que, més o menys lligats amb el règim, repugnen les tortures i poden intervenir eficaçment exigint que cessin.

Es evident que les jerarquies de l'Església, els intel·lectuals de més renom, les Juntes del Col·legi d'Advocats i de l'Acadèmia de Jurisprudència, així com certs funcionaris, podrien amb llur intervenció, al menys, frenar l'acció criminal dels esbirros policíacs.

Tot el que ací referim s'ha produït arran de les detencions de març.

Miquel NUNEZ. — Ha estat brutalment apallisat i, després, penjat durant dos dies d'uns tubs de calefacció, de manera que el pes del cos queia d'un sol braç. Quan s'esvania, la policia feia venir un metge per a que el reanimés amb injeccions per tal que seguís sobrevivint.

Amb motiu d'aqueixa tortura, el braç i tres dits de la mà lí quadaren anquilosats, sense prendre cap mesura mèdica, durant el mes que estigué pres a Jafatura. Actualment, a la presó, necessita massatges per tal d'anar restablint el moviment del braç i dels dits anquilosats.

Manuel MARTINEZ. — Apallisat durant alguns dies de dia i de nit arribà a tenir tot el cos morat. No sabent ja on pegar-lo, la policia li aplicà el turment del corrent elèctric col·locant els pols oposats en diferents parts del cos, fins a fer-li perdre el coneixement varies vegades.

UN TREBALLADOR METAL·LURGIC. — En arribar a Jafatura, sense preguntar-li res, Creix, personalment, el rebé amb dues bofetades que el feren trontollar.

Immediatament, Creix li va ordenar que es tregués l'americana. L'obrer s'hi va negar. La banda de Creix li va arrancar l'americana a cops. Creix li va ordenar que s'ajegués entre els policies armats amb cordes i dits de bou. Altra vegada l'obrer s'hi va negar. Llavors, els esbirros de Creix, volent-lo ajeure

per força, li pegaren patades a les parts fins que va caure perdent el coneixement. Quan va tornar en si, l'obrer estava ple de blaus de cops de bastó, patades i cops de puny. Durant molts dies, aquest obrer no es podia moure.

Quan el jutge, Coronel Eymar, l'ha interrogat, no ha trobat cap motiu per a processar-lo i l'ha deixat en llibertat.

UN OBRER PROCESSAT. — Els cops de porra assestats al cap, no solament provocaren ferides físiques, sinó, que a més li atacaren el cervell. La policia el portà a l'hospital demanant al metge que el declarés boig. El metge es va negar a declarar res mentre no es digués l'origen de les ferides. La policia se l'emportà novament a Jafatura i, després, l'envià a la presó, sense cap tractament.

A la presó, amb motiu d'un atac, acudí el que fa de metge, Josep Crespo Ruiz, de Mataró, ell mateix reclús. Aquest digué grollerament que «li faria passar amb una dutxa i vint cops de bastó». Tres companys del pres replicaren al pretés metge que la seva provocació era intolerable. Per haver defensat llur company, aquests tres presos foren «chapats», enviats al calabós i privats de visita, «per insubordinació». El Director de la presó es va negar a escoltar els castigats.

EL CORONEL EYMAR POT ESSER TESTIMONI. — Amb motiu dels interrogatoris del Coronel Eymar, un dels obrers detinguts va negar l'atestat de la policia. En reprotxar-li el coronel Eymar que negués allò que havia declarat, aquest obrer va fer una detallada explicació dels cops i pallisses, de les tortures que havia hagut d'aguantar de part de la policia i particularment de Creix. I negava rotundament que fos veritat allò que havia declarat.

El Coronel Eymar va cridar Creix per veure si confirmava l'atestat.

Davant de la negativa del pres, Creix es va exaltar i va llançar la seva amenaça cridant contra l'obrer que «li trencaria el cap».

L'obrer es va girar llavors cap al Coronel Eymar, dient-li: «Ho veu, com ens fan declarar? Així, trencant-nos el cap! No li estranyi, doncs, que se'ns facin dir coses que no són veritat!».

Tots els fets citats són perfectament comprobables, prenent com a testimonis a Creix i el Coronel Eymar.

Missatge d'Emilià Fabregas, Joan Keyer, Josep Bravo i Cebrià Garcia a l'opinio democràtica mundial

Per motius suposables fàcilment no hem pogut publicar fins ara el missatge dels camarades citats en el títol d'aquesta nota a l'opinio democràtica mundial. Aquest missatge diu així:

«Profundament emocionats per la solidaritat demostrada envers nosaltres per amics i demòcrates de tot el món, volem saludar tots els que han expressat llur simpatia per la lluita del nostre poble, aixecant llur veu contra la repressió de la dictadura.

«La vostra acció ha contribuït d'una manera decisiva, junt amb la solidaritat manifestada a Espanya mateix, a l'alliberament de 39 treballadors i intel·lectuals honorats del nostre grup i a acabar amb l'angoixa i el sofriment de llurs pares, esposes i fills. Aquest ma-

gnífic resultat ha elevat la confiança i l'esperança d'un pròxim alliberament d'altres molts homes i dones, els quals, per haver lluitat pel pa dels treballadors i per la llibertat, esperen ésser jutjats per un Tribunal Militar Especial.

«La vostra intervenció contra la repressió ha donat nous ànims a aquells que lluiten a Espanya per la reconciliació nacional dels espanyols, per la pau i la democràcia.

«Els que hem estat condemnats i seguim a la presó, sentim un gran reconfort de saber que els que a Espanya lluiten i sofreixen pel bé del poble tenen tants d'amics arreu del món.

«Amics: Gràcies!».

Presó Cel·lular de Barcelona, 26 de juny del 1958.

El moviment de solidaritat envers els presos i llurs famílies ofereix exemples magnífics d'abnegació i de tenacitat dignes d'ésser imitats i d'aixamplar-se. Quin esperit tan magnífic el de les masses obreres i populars!

Dia vindrà que es podrà fer un balanç de tot el que el poble ha fet en el terreny de la solidaritat. Però, ara, en un període de reforçament de l'oposició i de perspectives d'accions decisives per assolir la transició pacífica a un règim de llibertat, desenrotllar la solidaritat i dotar el moviment d'un cert grau d'organització pot arribar a imposar la legalitat de les activitats d'ajut als presos.

El moviment de solidaritat ja venia creixent conjuntament amb l'enfortiment de l'oposició. Però arran del moviment de març darrer, les tasques d'ajut als presos han estat estimulades fortament.

El Governador volgué aterroritzar els treballadors llançant la policia a les fàbriques i practicant més de 400 detencions, ensems que les feia tancar i condemnava desenes de milers de treballadors barcelonins al pacte de la fam. Mes, si bé Acedo Colunga aconseguí crear situacions angoixoses de gana i misèria a milers de famílies obreres, la característica de la reacció de les masses es troba en l'impuls grandios del moviment de solidaritat i en el seu aixamplament vers totes les capes de la població, tant en el terreny de l'ajut econòmic com en el de la defensa política.

El general Acedo Colunga, amb crueltat implacable, ha valgut perseguir el moviment de solidaritat practicat per milers d'obres i d'empleats, sense distinció de tendències i opinions, en les fàbriques i llocs de treball. Però, convergint amb les col·lectes que es feien entre els treballadors, nombrosos patrons han manifestat llur protesta contra les mesures terroristes del Governador pagant voluntàriament setmanades (o part de la setmanada) als treballadors detinguts. Convergint també, diversos sacerdots han col·lectat en llurs parròquies ajut per als empresonats.

Aquest moviment poderós, de masses, en el qual coincideix l'activitat d'homes i dones dels més diversos horitzons polítics i de la més diferent condició social, pren un caràcter d'unitat i assoleix tal força que, en topar amb la brutal intransigència d'Aceto Colunga, demostra que pot imposar la tolerància i àdhuc esdevenir legal.

A Berga es practicaren detencions. Entre els sis detinguts figuraven el President local d'Acció Catòlica i un sacerdot. El motiu de la detenció fou que recollien diners per ajudar els empresonats de Barcelona i d'Astúries. Després d'uns dies de detenció foren condemnats a una multa de 2,000 pessetes i deixats en llibertat.

A l'«ENASA» foren detinguts 13 obrers per col·lectar diners d'ajut als presos i represaliats. Un sacerdot de la parròquia del barri feu present que ell també participava a aqueixa col·lecta de diners i els 13 obrers, igual que el sacerdot, foren deixats en llibertat.

A «Làmpares Z» foren detinguts 9 obrers, als quals els foren trobades 6.000 pessetes d'ajut als presos, col-

lectades entre... brica. El Govern... tre a procés... vernatius men... volgués encor... pecial militar... de Miquel Nu... lladors, ni ob... vils de Barcel... causar uns d... diners d'ajut... bia estúpida... d'estar un mes... de «Làmpares... llibertat.

Quantes de... no es podrien... de Barcelona... de Badalona... minera de Sa... pageses on... gran sentiment... víctimes de...

La força que... d'oposició, l'e... masses treba... nous movime... tants accions... com la simp... accions... ció, ne... pli movim... creen les con... ble.

A l'entom... sos dels mon... ja fa anys... obrers i emp... i intel·lectu... igual que els... dre la inici... es dediquin...

Unitat

En aquest... sèrie de doc... vernamental...

La mateix... sobre patri... com ho dem... cions contra... la Facultat... d'Aceto Col... governatius... Forner, ... en un... condem... el senyor... de presó.

Les gestio... llades a fam... aconseguit... els quals... treballadors... del movime... acusats de... els detinguts...

La unitat... aqueixes gest... càcia i per... nera imm... econòmiques... necessitats...

1. —
2. —
3. —

activitats solidàries d'ajut als presos i a llurs famílies.

L'arbitrarietat governamental, practicant detencions en massa de treballadors i de tota mena d'oposants al règim, donen al moviment un caràcter humà que fa possible la més àmplia unitat per tal d'imposar a les autoritats la seva vida legal.

Com ho demostren els exemples citats, entre els molts que es produeixen, en l'actualitat, l'ajut als presos es practicat ja per homes i dones de totes les opinions i de tots els estaments socials. Els treballadors coincideixen a vegades per aquesta tasca amb llurs patrons. Els obrers revolucionaris comunistes i cenetistes es troben amb els treballadors d'Acció Catòlica i amb sacerdots que hi estan lligats.

En ajut i defensa dels empresonats s'han pronunciat i han fet gestions vàries jerarquies de l'Església, personalitats industrials, professors de la Universitat i altres intel·lectuals. Les personalitats eclesiàstiques intervenen dient fer-ho en relació amb llur concepció de la caritat cristiana. Altres intervenen simplement obeint a llurs sentiments d'humanitat.

Nosaltres tenim la nostra concepció de la solidaritat proletària i de l'ajut a totes les víctimes de la repressió franquista.

El cert és que, respectuosos els uns de les concepcions dels altres, tots podem coincidir i coincidim pràcticament en una tasca altament humana. I aquesta coincidència, desenrotllant el respecte i la comprensió recíprocs, pot servir i servirà la idea d'una convivència democràtica en vistes a l'esdevenidor d'Espanya.

L'esperit d'unitat i de reconciliació nacional ha de fer possible la coincidència per a un ajut eficaç als presos i a llurs famílies, per a assegurar la defensa jurídica dels primers, per a aconseguir una amnistia general per a tots els presos i exiliats polítics. I, a més, pot imposar al Govern que sigui més tolerant i assolir que aqueixes activitats siguin finalment considerades perfectament legals.

**L'AJUT ALS PRESOS
DES DE L'EXILI**

El moviment de solidaritat envers els presos i llurs famílies també es desenrotlla poderosament a l'exili. Així hem sabut que distintes famílies han rebut ajut econòmic enviat pels exiliats que es troben en distintes ciutats de França.

Des de Mèxic, el nucli català exiliat ha contribuït a ajudar les famílies dels presos amb quantitats que, després de març darrer i en conjunt, sumen 29,482 pessetes.

Les quantitats enviades pel nucli català de Venezuela sumen en conjunt, també des de març darrer, més de 24,000 pessetes.

Aqueixes sumes, col·lectades essencialment entre els exiliats, han estat enviades directament a famílies dels empresonats com una prova de solidaritat democràtica.

Culminant una sèria d'actes represius, el Ministeri d'Educació Nacional va nomenar aquest estiu un jutge instructor, el Catedràtic d'Història de la Universitat de Madrid, don Perez Bustamante y Martinez Galdós, per a instruir l'expedient contra universitaris barcelonins, acusats d'indisciplina acadèmica.

El règim entén indisciplina cadèmica la celebració d'activitats tals com conferències, lectures poètiques, publicació de revistes; o activitats sindicals com convocar Cambres de Facultat, presentar peticions de millores del sistema d'estudis, solidaritzar-se amb els estudiants de Medicina, etc...

Durant el curs passat, els estudiants es van trobar amb què se'ls prohibia la Revista « **Gaudeamus** », de la Facultat de Filosofia, i se la multava amb 4,500 pessetes. La Revista de la Facultat de Medicina « **Prometeo** » fou intervinguda per la policia i destrïda. Tots els actes culturals organitzats pels estudiants foren prohibits. Era natural que els estudiants manifestessin llur descontent com ho van fer el 25 de març, coincidint amb el moviment de vagues de la classe obrera barcelonina.

A LA FEDERACIO DEMOCRATICA

«Els detinguts en la presó cel·lular de Barcelona amb motiu de les vagues realitzades en aquesta capital durant els mesos de març i abril d'enguany, saluden aqueixa Federació i li expresen llur agraïment per la solidaritat i recolzament que presten a la causa dels treballadors espanyols.

«El constant augment de preus dels articles de primera necessitat i la congelació dels salaris i sous, motivats per la política econòmica del general Franco i la seva camarilla, obligà els obrers a plantejar davant dels sindicats i del Govern la necessitat d'un augment general de salaris, demanda que en cap cas no fou atesa.

«Davant d'aquesta actitud per part del Govern, els treballadors es veieren obligats a iniciar la vaga pacífica en favor de llurs reivindicacions i en solidaritat amb llurs germans d'Astúries, que dies abans s'havien declarat en vaga pels mateixos motius.

A la vaga dels obrers de Barcelona, el Governador civil, general Acedo Colunga, va replicar amb el tancament de fàbriques, l'acomiadament i l'empresonament d'obers, molts d'ells enllacos i vocals sindicals. Gran nombre dels treballadors detinguts han romàs fins 20 i 30 dies en els calabòços de «Jefatura» on van ésser brutalment torturats pels agents de la Brigada Social, fins al punt que un d'aquests obrers va perdre les facultats mentals i va intentar suïcidarse.

Gràcies a la campanya realitzada dintre i fóra del país en solidaritat amb nosaltres, la major part dels detinguts ha estat posada en llibertat, quedant-ne actualment 63, als quals se'ns pretén jutjar pel Tribunal Especial contra

L'activitat del jutge instructor ha consistit en interrogar tots els estudiants denunciats per elements falangistes recalcitrants del SEU i prendre les denúncies com a proves sòlides i suficients de culpabilitat dels estudiants. Així, el Dr. Bustamante s'ha volgut fer còmplice i actor principal d'una injusta repressió que ha dictat l'exclusió per tres anys de la Universitat dels estudiants, Lopez - Ramon, Angel Abad, Marcel Plan i Josep Termes, estudiants seriosos que gaudeixen de l'estima general de llurs condeixebles i professors.

Aquesta injustícia promou una gran i justa indignació entre els estudiants i professors universitaris barcelonins en el moment en què es preparen a emprendre el nou curs 1958-59.

Des del començament de curs, els estudiants d'avantguarda, sense distinció d'opinió, han d'unir-se i prendre mesures per a denunciar aquesta injustícia i fer que s'elevin peticions d'estudiants i professors, així com totes altres gestions per tal d'aconseguir que sigui revisada la condemna i aixecades les sancions.

INTERNACIONAL DE DONES

activitats extremistes i en el qual se'ns nega el dret de fer-nos defensar per advocats. Des del dia 24 de maig, set dels nostres companys, Olivé, Badia, Mullor, Puig, Lopezosa, Gonzalez, Lara, es troben rigurosament incomunicats, sense poder veure llurs famílies, sense rebre cartes, per ordre del jutge especial, Coronel Eymar, després de prendre'ls declaració i sense que res justifiqui una mesura tan cruel.

«Agraïm tot el que d'una manera abnegada fan per nosaltres les dones de tot el món i saludem les decisions del Congrés de Dones, celebrat a Praga. També saludem d'una manera particular les dones de l'Amèrica llatina pel suport i atencions que ens dispensen.

«Pesi a les condicions difícils en què ens trobem, la nostra moral i el nostre optimisme són elevats i tenim confiança en què, gràcies a la campanya empressa a favor nostre, en un futur pròxim, podrem recobrar la llibertat i reincorporar-nos a les nostres llars i llocs de treball. Desitgem molts èxits a la Federació Democràtica Internacional de Dones en la seva lluita per la Pau i la Justícia».

(Aquest missatge ha estat aprovat pels 63 detinguts presents a la presó de Barcelona a primers de juliol, data del missatge.

Com és sabut, posteriorment, 45 d'aquests treballadors han estat posats en llibertat, quedant 19 d'ells sotmesos a un procés, les característiques del qual no es coneixen encara i a les quals es refereix el nostre editorial).

MIQUEL NUNEZ DAVANT DEL JUTGE ESPECIAL

Coronel EYMAR

En altra part d'aquest número de «Treball» es parla de les tortures que els esbirros de la Brigada Especial van aplicar al camarada Nuñez i ls seus companys.

«Assumeixo tota la responsabilitat del moviment per a mi i per al P.S.U., però no diré res d'organització ni sobre ningú més que jo mateix». Aquesta afirmació rotunda, feta de seguida que va arribar a «Jefatura», ha estat mantinguda conseqüentment pel camarada Miquel Nuñez.

Mentre el colpejaven bàrbarament, els esbirros l'amenaçaven amb matar-lo a bastonades i amb tirar-lo a mar dintre d'un sac. El van amenaçar amb portar els seus pares i la seva filleta de 10 anys i obligar-los a presenciar com era torturat. Després, el van penjar per les munyques als tubs de la calefacció i, durant dos dies, el seguien apallissant a intèrvals pensant que així podrien trencar o tòrcer la seva voluntat.

Però ni les amenaces ni les brutalitats no el van doblegar. En els moments més terribles i difícils de la tortura, el camarada Nuñez se sentia sostingut per la força de les seves conviccions polítiques, pel seu dentit de responsabilitat en tant que dirigent comunista i, també, pel gran amor als seus pares i a la seva filla i muller. Així va superar la tortura i es va sentir sempre més fort i seré que els enèrgums que el martiritzaven.

Davant del jutge especial, coronel Eymar, el camarada Nuñez ha defensat el dret dels treballadors a reivindicar millors condicions de vida i el dret de l'oposició a lluitar contra l'esperit de guerra civil, per la reconciliació nacional, per la pau i la llibertat.

«El P.S.U. —digué— s'esforça per orientar la lluita de la classe obrera per millors salaris i per conquerir des de posicions legals les seves reivindicacions. Les vagues d'abril del 1956 i el moviment legal posterior de recollida de signatures, que va culminar aconseguint l'important augment de salaris de finals d'any, va ésser efectivament orientat pel P.S.U.».

I després de recabar també per al P.S.U. la responsabilitat d'haver cridat els treballadors barcelonins a boicotejar pacíficament el transport urbà, el gener del 1957, va continuar afirmant que, en tornar a Barcelona en 1958, ha fet tot el possible per a propagar la política de reconciliació nacional del Partit Comunista d'Espanya

i del P.S.U. de Catalunya, política que ha penetrat profundament entre les masses del poble català i de tot Espanya.

En conèixer la magnífica acció dels miners asturians i comprovar el ressò que tenia entre els treballadors barcelonins, va considerar que calia cridar-los a realitzar aturs pacífics anant de 15 minuts a 24 hores per tal de manifestar llur solidaritat amb els miners i reivindicar l'augment general dels salaris, tan desitjat per tots els treballadors.

Així va assumir en nom del Comitè Central del P.S.U. la responsabilitat d'haver redactat el text de la fulla que tan àmpliament es va repartir a les fàbriques i altres llocs de treball, difosa a més per Ràdio Espanya Independent. El camarada Nuñez precisa davant del coronel Eymar:

«El moviment, de caràcter pacífic i concebut per un temps màxim de 24 hores, es va prolongar i agreujar per culpa del Governador Civil que va fer tancar les fàbriques més importants».

També ha declarat assumir la responsabilitat per les octavilles repartides a la Universitat, cridant els estudiants a parar els

cursos per tal de manifestar llur acord amb les accions de la classe obrera.

A continuació, el camarada Nuñez prengué la defensa de la política de reconciliació nacional i del dret dels espanyols a oposar-se a l'esperit de guerra civil i a lluitar per tal de crear les condicions d'una transició pacífica de la dictadura a un règim de llibertat i democràcia.

L'actitud del camarada Nuñez, la ferma de les seves conviccions, mantingudes conseqüentment davant dels esbirros polítics i del jutge especial, coronel Eymar, la seva senzillesa serena i el coratge amb què defensa el dret dels treballadors i de l'oposició, el fan el símbol de l'heroisme de la classe obrera i del poble de tot Espanya en la lluita contra la dictadura.

Els treballadors de Barcelonà i de tot Catalunya, els estudiants i intel·lectuals, tots els oposants a la dictadura franquista, tots els que ansien una situació de convivència democràtica i que s'acabi amb l'esperit de guerra civil, han de prendre a cor de fer tot el possible a favor de Miquel Nuñez i dels seus companys.

DEFENSEM A MIQUEL NUNEZ...

(Ve de la primera pàgina.)

passar mesos i mesos sense ni prendre declaració judicial als acusats?

La dictadura actua fora de la seva pròpia llei. I les seves pretensions iniques de condemnar severament i a tota costa uns patriotes que no han comès altre delictes que expressar allò que sentien i senten la immensa majoria dels treballadors barcelonins, de Catalunya i d'arreu d'Espanya, no es poden tolerar.

L'emoció és intensa en els medis obrers i intel·lectuals de Barcelona. El Col·legi d'Advocats s'ha fet ressò de l'emoció que subleva els medis jurídics i que manifesta inclusivament molta gent més o menys lligada amb el règim, però que no està d'acord amb els seus mètodes terroristes de repressió.

Processos recents a Barcelona, com el Consell de Guerra contra el camarada Fàbregas i altres acusats i com el Judici civil contra militants nacionalistes, que han estat dos absolts i un condemnat a dos mesos i un dia de presó, demostren que en els propis medis judicials civils i militars

es generalitza un sentiment de repulsa de l'esperit de guerra civil amb què el Govern dictatorial voldria que actuessin.

Per això, però, el Govern amenaça els detinguts no solament amb el caràcter sumari i d'urgència del Consell de Guerra, més encara amb traslladar-los de Barcelona cap a un altre indret, amb el fi de fer-los condemnar més severament.

La defensa de Miquel Nuñez i dels altres 18 encausats amb ell esdevé una qüestió d'honor dels treballadors de Catalunya i de tot Espanya, en primer lloc dels treballadors barcelonins. Esdevé una qüestió de consciència de totes les forces d'oposició i de tots aquells que volen que sigui respectada la persona humana i que s'acabi l'arbitrarietat governamental.

El dret de petició és legal. Els familiars dels presos i els centenars de treballadors que foren empresonats durant el mes de març, tots els que han estat empresonats i han patit l'arbitrarietat del règim, tenen dret a prendre la iniciativa de recollir signatures en les fàbriques i altres llocs de treball, en les barriades, demanant que es respecti el dret dels processats a elegir llurs advocats i demanant que aquest procés passi a la jurisdicció ordinària. Adreceu aquestes peticions: a **Ministro de Justicia, Madrid**; a **Juzgado Nacional Especial de Represión de Delitos Extremistas, Ministerio de la Guerra, Madrid**; i al **Capitán General de la IV Región Militar, Barcelona**.

En aqueixa tasca, els advocats poden realitzar obra positiva aconsellant els familiars i defensant la normalització de la vida jurídica espanyola.

Donat l'estat d'opinió predominant a Barcelona, els familiars, els advocats i els companys de treball dels processats, poden adreçar-se àmpliament a personalitats i associacions de tots els medis, socials, jurídics, econòmics, culturals, eclesiàstics i militars, promovent gestions i reforçant el corrent d'opinió que exigeix que s'acabi amb el terror per tal d'afavorir la reconciliació nacional o, simplement, per sentiments d'humanitat.

Els treballadors barcelonins i, en general, tots els oposants a la dictadura sabran desenrotllar audaciosament totes les iniciatives per tal de denunciar públicament la monstruositat jurídica que es comet i es vol agreujar i per fer que aqueixa monstruositat resulti impossible.

L'ARBITRARIETAT JURIDICA CONVERTIDA EN NORMA DEL GOVERN DICTATORIAL

El còdig de justícia militar és explícit en quant als casos en què tenen aplicació els procediments sumaríssims:

a) «per als reus de flagrant delictes militar que tinguin assenyalada pena de mort o trenta anys de presó». (Article 918).

b) «per als delictes que afectin a la moral o disciplina de la tropa o marineria o a la seguretat de la plaça, vaixells, arsenals o aeròdroms o a la de les persones o coses, quan ho declarin així les autoritats (militars) respectives en els bans que dictin en campanya, temps de guerra o lloc declarat en estat de guerra, segons llurs facultats». (Article 936).

Cap d'aquestes circumstàncies no concorren en les activitats per les quals han estat processats Miquel Nuñez i els altres 18 treballadors de Barcelona, amb motiu de les vagues del mes de març.

Els «delictes» de propaganda il·legal, d'associació il·lícita, de vaga, etc..., estan inclosos en el Còdig Penal Ordinari i no

tenen corresponent en el Còdig de Justícia Militar.

L'article 17 del «Fuero de los españoles» diu taxativament:

«Els espanyols tenen dret a la seguretat jurídica. Tots els òrgans de l'Estat actuaran segons un ordre jeràrquic de normes preestablertes que no es podran interpretar ni alterar arbitràriament».

I heus aquí que el Govern llança per la borda la seva pròpia legalitat i cerca afanyosament una interpretació que, alterant arbitràriament les normes jurídiques preestablertes, li permeti de fer condemnar els processats a penes severes, amb la pretensió que siguin exemplars i paralitzin el moviment reivindicatiu de la classe obrera i el desenrotllament de l'oposició.

Demanar que siguin respectades les normes jurídiques, àdhuc tal com les té preestablertes el propi règim, és un dret i un deure de tots els espanyols.